

tásában és csodálatos hangjának zengésében nyomban a Régi ház írója volt: nagy és lenyűgöző!

Persze, szólani se tudtam. Mire ő továbbra is mosolygott ugyanolyan meg-bocsátó elnézéssel, aztán közelebb jött hozzám és ezeket mondta: «Elofvastam a novellás-kötetét. Vannak benne nagyon tiszta és nagyon friss hangok, egy-két mondat, egy-két érdekes szín. Tudja, ez a legfontosabb: írni valami nagyon keveset, nagyon kicsit, ami megkapja a kritikust és az olvasót. Mikor még ilyen fiatal voltam, mint most maga és írni kezdtem, volt egy kis novellám, a Boldog asszony árkádiában. Nos, egy ilyen sorsdöntő írás kell, kedvesem. Addig persze . . .»

Itt elhallgatott. Még mindig mosolygott, de már komolyabban, csaknem fájdalmasan. Én szótlánul néztem reá, szinte könnyörögve, mert magam mögött éreztem azt a messzi magányos kis falut, amelyből, úgy éreztem, sohasem kerülök ki s ahol talán soha nem tudom megírni ezt a sorsdöntő írást. Ő megértette ezt a szótlán könnyörögést és könnyedén megsímogatta az államot.

— Persze, szeretne itt élni a nagyvárosban. Azt hiszi itt könnyebb. Meg se érti, ha most azt mondom, hogy még várnia kell, oly fiatal. De kedvesem, gondoljon arra, hogy *Arany János is falun élt . . .*

Aztán már ment is fűzőld tavaszi kosztümjében, nagyon energikusan, nagyon fűtötten, ahogy szokott. Csak a hangja maradt meg bennem és a mondat: *Arany János is falun élt . . .*

Ez az *is* lett aztán minden erőm a további pár esztendőben mindaddig, amíg valóban kenyeret is adott egy időben számomra, kenyeret és nyilvánosságot és egy darabot Pestből. De talán ennek az *is*-nek köszönhetem, hogy ma, amikor talán nem is lenne olyan múlhatatlanul szükséges, boldogan rejtőzöm a hegyek közé rejtett kis falu messzeségébe.

Dénes Gizella.

SELENE

*Az este várok. Útamat
az esti égboltnak veszem,
kibontom ezüst szárnyamat,
száguldok szálló szekeren.*

*Hegyekre szállok. Messzire
széthintek minden sugarat,
a halkult tájon hangtalan
világon mindent átkutat.*

*A hangos ér már elcsitult,
még álmában se ver robajt,
madár csak álmában csipog,
falomb csak álmában sóhajt.*

*Keresem, nyugtot hol talált,
hol pihen rejteknnyughelyen,
barlanghomályban kutatok,
— a sziklaágyon meglelem.*

*Az alvó fűre siklatom
nesztelen szálló szekereim,
jöttöm se ver fel semmi neszt,
úgy lépek hozzá ujjhegyen.*

*Melléje omlok. Dús haját
lágú sugaramba simítom, —
— álmában magához ölel
zártpillájú Endymion.*

Kolozsváry Olga.